

บทที่ 3

ลักษณะทั่วไปของชุมชน

ลักษณะทั่วไปของชุมชน

ชุมชนแห่งนี้ตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย อยู่ในเขตพื้นที่การปกครองท้องถิ่นของ อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา มีครัวเรือนทั้งหมด 2,422 ครัวเรือนและประชากรทั้งหมด 7,404 คน ประชากรในชุมชนนี้มีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย

ในด้านการติดต่อคมนาคม และตำแหน่งที่ตั้งแล้ว แต่เดิมอำเภอปากช่อง เป็นเสมือนปากทางเข้าสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ก่อนที่เส้นทางสาย พนมสารคาม - ปักธงชัย และเส้นทางสายหล่มสัก ชุมแพ จะถูกตัดผ่านเข้าไปยังภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อีก 2 ทาง อำเภอปากช่องตั้งอยู่ห่างกรุงเทพมหานคร โดยทางหลวงแผ่นดินหมายเลขที่ 2 ระยะทาง 170 กิโลเมตร และอยู่ห่างจากที่ตั้งจังหวัดประมาณ 85 กิโลเมตร การเดินทางเข้าชุมชน โดยมาตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลขที่ 2 เมื่อถึงทางแยกเข้าเลี้ยวขวาเข้า ถนนธนรัชต์ ประมาณ 22 กิโลเมตร ถึงทางแยกซ้ายให้เลี้ยวซ้ายเพื่อเข้าชุมชนหมู่บ้านจะเป็นถนนลาดยางตลอดสายในชุมชนเป็นที่ตั้งของสถานที่ราชการที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นสถานีตำรวจ ที่ทำการไปรษณีย์ อนามัย และองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ทำการผู้ใหญ่บ้าน ที่ทำการกำนัน และสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เช่น วัดประจำชุมชน และโรงเรียนประจำชุมชน

การไปมาหาสู่กันระหว่างชาวบ้านภายในบ้านเดียวกัน หรือหมู่บ้านใกล้เคียง บางครั้งก็มีความจำเป็นต้องใช้รถจักรยานหรือรถจักรยานยนต์ ในกรณีที่ไม่มีรถยนต์จะใช้รถโดยสาร เนื่องจากหมู่บ้านจะมีลักษณะห่างกัน ระหว่างหมู่บ้านประมาณ 6 - 7 กิโลเมตร

จากการที่มีถนนลาดยางตัดผ่านชุมชน ทำให้ชุมชนติดต่อกับอำเภอและตัวเมืองได้สะดวก โดยรถโดยสาร การเดินทางโดยรถโดยสารจะมีทุก 30 นาที ตั้งแต่เวลา 6.00 - 18.00 น การเดินทางถึงชุมชนใช้เวลาประมาณ 25 นาที ส่วนการเดินทางไปตัวจังหวัดจะใช้เวลาประมาณ 1.30 ชั่วโมง จึงนับว่าชุมชนบ้านกลางสามารถติดต่อภายนอกได้สะดวก

ประวัติความเป็นมาของชุมชน

ตามคำบอกเล่าของผู้เฒ่าคนแก่ว่ามีหมู่บ้านเล็ก ๆ อยู่หมู่บ้านหนึ่ง ตั้งอยู่ท่ามกลางป่า เทือกเขาตงพญาเย็น อุดมไปด้วยสิ่งสารพัดวิเศษนานาชนิด รวมไปถึงไขป่าและไขมาลาเรีย ซึ่งทำให้ผู้คนล้มตายจากไปนับร้อยนับพันชีวิต เพียงแค่นั่งรถไฟผ่านก็ผวา ทุกคนต้องการยาควินินไว้ประจำตัวเพื่อป้องกันโรคไขมาลาเรีย มิฉะนั้นจะเสียชีวิต หมู่บ้านปากช่องสมัยก่อนขึ้นตรงกับตำบลขนงพระ อำเภอจันทัก (อำเภอสีคิ้วในปัจจุบัน) จังหวัดนครราชสีมา

ปี พ.ศ. 2435 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ร. 5 ซึ่งพระองค์ทรงมีพระคุณต่อชาติ พระองค์ได้โปรดเกล้าให้สร้าง ทางรถไฟจากกรุงเทพไปยังหัวเมืองโคราชโดยผ่านหมู่บ้านเล็ก ๆ นี้ จำเป็นต้องระเบิดภูเขาเพื่อสร้างทางให้รถไฟผ่าน เปิดเป็นช่องทางเข้าหมู่บ้าน จึงขนานนามหมู่บ้านเล็ก ๆ นี้ว่า "บ้านปากช่อง" ซึ่งหมายถึง ช่องทางผ่านนั่นเอง

ต่อมาในปี พ.ศ. 2482 ทางราชการได้ย้ายที่ว่าการอำเภอจันทักไปบ้านสีคิ้ว (สถานีรถไฟสีคิ้วในปัจจุบัน) ทั้งนี้เพราะมีไขมาลาเรียชุกชุมและให้เปลี่ยนชื่อใหม่จากอำเภอจันทัก เป็นอำเภอสีคิ้ว และยุบตำบลขนงพระเป็นตำบลจันทัก (ซึ่งปัจจุบันถูกน้ำท่วมหมดเพราะจมอยู่ใต้เขื่อนลำตะคอง)

ปี พ.ศ. 2492 บ้านปากช่องได้รับการยกฐานะเป็นตำบลปากช่อง ชาวบ้าน รอดตายจากไขมาลาเรียประกอบอาชีพทำไร่ข้าวโพด ละครึ่ง เจริญรุ่งเรืองขึ้น ตามลำดับ การคมนาคมยังลำบากอยู่มากมีเพียง รพท.(การรถไฟแห่งประเทศไทย) การรถไฟของรัฐเท่านั้น ที่แวะรับส่งผู้โดยสารขนส่งพืชไร่สู่อำเภอข้างเคียงและโลกภายนอกได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การคมนาคมที่สะดวกที่สุดในขณะนั้น ก็คือ การเดิน การใช้เกวียน หรือหากตีหน่อยก็คงเป็นการจัมมา

ปี พ.ศ. 2499 ทางรัฐบาลมองเห็นความจำเป็นในด้านเศรษฐกิจ การคมนาคม จึงให้สร้างถนนมิตรภาพเชื่อมต่อจากถนนพหลโยธิน จากจังหวัดสระบุรีเลี้ยวขวาไปยังจังหวัดนครราชสีมา โดยได้รับการช่วยเหลือจากประเทศสหรัฐอเมริกา ยกกองทัพทหารช่าง มาสร้างให้ ไขชื่อไว้ว่า "Friendship Highway" แปลเป็นไทยว่า "ถนนมิตรภาพ" ทหารช่างอเมริกาค้นตายเพราะไขมาลาเรียในดงพญาเย็นหลายสิบคน และเมื่อสร้างเสร็จ ถนนมิตรภาพก็กลายเป็นถนนชั้นหนึ่งของเมืองไทยราบเรียบ วิ่งสบาย เปิดให้รถวิ่งได้เป็นทางการในปี พ.ศ. โดยรัฐบาลทำพิธีเปิดรับและมอบจากทหารช่างสหรัฐอเมริกาอย่างยิ่งใหญ่ ปัจจุบันถนนเส้นนี้มีอายุยาวนานถึง 48 ปี และอยู่ในสภาพทรุดโทรมจึงได้มีการปรับปรุง สร้างใหม่เป็นถนนคอนกรีตเสริมเหล็กตามมาตรฐานของโลก มีช่อง

ทางเดินรถถึง 4 ช่องทาง ด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยการคมนาคมที่สะดวกสบาย เพราะเป็นถนนที่ไม่ต้องผ่านเข้าตัวเมือง

ปี พ.ศ. 2500 ทางราชการเห็นปากช่องเจริญรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว หลังจากมีถนนมิตรภาพตัดผ่านกลางหมู่บ้าน ประชาชนทั่วทุกสารทิศหลั่งไหลเข้ามาปลูกกรรากทำไร่ และค้าขายพืชไร่มากขึ้น จึงยกฐานะเป็นอำเภอชั้นเอกของจังหวัดนครราชสีมา

อำเภอปากช่องเป็นเมืองหน้าด่านของภาคอีสานทั้งทางรถยนต์และรถไฟจำเป็นต้องผ่านอำเภอปากช่อง ยิ่งปัจจุบันมีสภาพเป็นถนนคอนกรีตเดินรถทางเดียว 4 ช่องทาง ทำให้การคมนาคมสะดวกเป็นอย่างดี ขณะนี้ การไฟฟ้าการผลิตแห่งประเทศไทย กำลังสร้างโรงงานไฟฟ้าพลังน้ำระบบหมุนกลับที่เขื่อนลำตะคอง โดยจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามในอนาคต

ปลัดจ่าง นิสิตยสัทย์ เป็นปลัดกองทัพอากาศได้ผ่านศึกสงครามกับประเทศเพื่อนบ้าน เมื่อหลังจากศึกสงคราม ท่านมักจะขี้ออกเยี่ยมเยียนเพื่อนรักไทยลูกน้องเก่าของท่าน เมื่อท่านได้ทราบว่าคุณน้องเก่าของท่านได้ตั้งตัวเป็นโอรบนเขาใหญ่ และเห็นลูกน้องถางป่าบนเขาใหญ่เดินโล่ง ก็เสียใจมาก ท่านจึงขอร้องให้คุณน้องเลิก และรีบอพยพลงไปยังข้างล่าง แต่มีโอรกลุ่มหนึ่งไม่ยอมเชื่อ เมื่อท่านไปขอร้อง ทำให้ท่านและหัวหน้าโอร 5 กลุ่ม ไม่สบายใจจึงนัดพบกัน ณ ป่าห้วยคาใกล้หนองขิง แต่ตกลงกันไม่ได้ จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้นปรากฏว่าหัวหน้าโอรถูกยิงเสียชีวิต บางส่วนยอมลงมาแต่โดยดี

ในยุคนั้น ท่านเป็นบุคคลที่ชาวบ้านเคารพยำเกรง เป็นอย่างมาก ท่านช่วยเหลือชาวบ้าน ในทุกๆด้าน ท่านได้จบชีวิตลงด้วยไข้ป่า เมื่อวัย 75 ปี ชาวบ้านต่างพร้อมใจกันตั้งศาลเพียงตาไว้ให้ที่ได้ต้นกระบกใหญ่ บริเวณวัดหนองเคี่ยม จ. นครนายก เรียกศาลนั้นว่า "ศาลเจ้าพ่อปลัดจ่าง"

หลังจากที่รัฐบาลโดย จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้มีการสำรวจจัดตั้งป่าเขาใหญ่ เป็นอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จอมพลสฤษดิ์ ได้เกิดนิมิตฝันถึงเจ้าคุ้มครองเหล่าสรรพสัตว์ และป่าเขาใหญ่จึงได้ส่งการการให้มีการจัดตั้งศาลเจ้าพ่อขึ้นบริเวณ ก.ม. 23 ถนนธนรัชต์ และได้ัญเชิญดวงวิญญาณของสิ่งศักดิ์มาสถิตไว้ ณ ศาลเจ้าพ่อนั้นถูกขนานนามว่า "ศาลเจ้าพ่อเขาใหญ่" ซึ่งได้ตั้งอยู่ในตำบลบ้านกลางด้วยเช่นกัน

"เขาใหญ่" เป็นพื้นที่ป่าบริเวณรอบต่อระหว่างดงพญาไฟ หรือดงพญาเย็น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 พระองค์ทรงเห็นว่าดงพญาไฟ มีแต่ความร่มรื่นป่าชุ่มชื้น

ประชาชนเดือดร้อน จึงพระราชทานนามใหม่เป็น "คงพญาเย็น" เพื่อเป็นสิริมงคล ชาวบ้านจึงพากันอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข เพราะสมัยก่อนคงพญาไฟและทิวเขาสันกำแพงที่มี อดิศาความเป็นมาที่เร็นลับ กล่าวขานกันมานานแล้วว่า เคยเป็นสุสานของผู้ที่รูกกล้าเข้าไป จนเมื่อมีการก่อสร้างทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือและถนนมิตรภาพราวปี พ.ศ. 2500 ความหวาดกลัวที่มีต่อที่แห่งนี้จึงหายไป ชาวบ้านพากันจับจองที่ดินทำกิน จนกลายเป็นชุมชนต่าง ๆ ตั้งแต่ทับทิมทอง กลางดง มวกเหล็ก ปากช่อง ลำน้ำราชนัด ไปถึงชัยบาดาล ลดความยิ่งใหญ่และความเร็นลับของผืนป่าเขาใหญ่ลงไปเกือบสิ้น

กระทั่งจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น มีคำสั่งให้กอบกู้พื้นที่ป่าทั่วประเทศ ชาวบ้านจึงอพยพลงสู่พื้นที่ราบและมีการตั้งเขาใหญ่เป็นอุทยานแห่งชาติแห่งแรก ด้วยความอุดมสมบูรณ์ของผืนป่าเขาใหญ่ในปัจจุบันจึงได้ชื่อว่า "อุทยานมรดกของกลุ่มประเทศเอเซีย"

ชุมชนบ้านกลาง ก่อตั้งขึ้นมาประมาณ 100 ปีเศษ ตามภูมิประเทศเขตป่า อันหนาแน่นด้วยต้นไม้ และภูเขา ปกคลุมไปด้วยเมฆหมอกและหิมะอันหนาวเย็น ทิวบริเวณคงพญาเย็น ทำให้พื้นที่อุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหารของสัตว์ป่านานาชนิด ภูมิประเทศที่ตั้งชุมชนอยู่ใกล้ลำน้ำพุธรรมชาติ มีคลองน้ำไหลผ่านด้านทิศใต้ติดเขตชุมชน ทางด้านทิศตะวันตกของชุมชนก็ใกล้กับน้ำพุเป็นเส้นทางของช้างซึ่งลงคลองน้ำ และขึ้นไปสู่หลังเขาใหญ่ได้โดยตลอด

การตั้งบ้านเรือนของประชากรในชุมชนบ้านกลาง ประมาณ 100 ปีที่ผ่านมาจะตั้งบ้านเรือนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 3 -5 หลังคาเรือน ลักษณะบ้านเป็นบ้านชั้นเดียวยกพื้นใต้ถุนสูง ทั้งนี้เพื่อป้องกันสัตว์ป่าที่มากทำอันตราย ส่วนหลังคาจะมุงด้วยหญ้าคา บริเวณภายในบ้านมักจะทำเป็นห้องโล่งกว้าง และมีการกั้นห้องเป็นห้องนอน ซึ่งการกั้นห้องดังกล่าวมักจะเป็นการสร้างต่อเติมในภายหลัง หากเป็นบ้านที่สร้างขึ้นใหม่ ในช่วงเวลาไม่กี่ปีมานี้ จะมีลักษณะเป็นบ้านหลังคามุงกระเบื้องหรือคอนกรีตที่สร้างในแบบทันสมัย พื้นและผนังรอบบ้านฉาบปูนเป็นวัสดุสำคัญ การตั้งบ้านเรือนมีทั้งแบบแยกเป็นบ้านหลังเดี่ยวและตั้งรวมกันอยู่หลายหลังในบริเวณเดียวกัน กรณีเช่นนี้จะเป็นบ้านของลูกหลานที่แต่งงานแล้วแยกเรือนออกมาปลูกบ้านใกล้ ๆ บ้านพ่อและแม่เดิม

ตามคำบอกเล่าของคนเฒ่าคนแก่ ชาวบ้านรุ่นแรกต้องบุกเบิกถากถางพื้นที่ที่มีลักษณะเป็นป่าดงดิบ ปกคลุมไปด้วยไม้ขนาดใหญ่และขนาดเล็กต่าง ๆ นานาชนิดหนาแน่นสลัดกันไป เช่น ประเทเต็ง รัง ยาง เป็นต้น ส่วนมากชาวบ้านที่อพยพลมาตั้งถิ่นฐานมักเป็นชาวบ้านที่อพยพมาจากบนเขาใหญ่ เพราะทางการไม่ให้ประชาชนอยู่บนเขาใหญ่ให้ประชาชนลงมาอยู่ข้างล่างเขาใหญ่

ดาจันทร์ เล่าว่า “ตอนที่ลุงอพยพลงมาที่นี่ มีแต่พื้นที่ที่เป็นป่าและต้นไม้ใหญ่ ไม่สามารถโค่น
ถางได้ ในการถางถางส่วนใหญ่ทำด้วย มีด จอบ เสียม พอค่าลงก็นอนพักที่กระท่อมชั่วคราว และ
ต้องก่อกองไฟเพื่อไล่สัตว์ป่าต่างๆ การเดินทางลำบากมาก ไม่มีเส้นทางเข้าออก การเดินทางต้อง
อาศัย เดินเท้า ส่วนการอพยพย้ายลงมาต้องใช้เกวียนเป็นพาหนะใส่ของ” ยายมา เล่าว่า “เมื่อถางถาง
จนเป็นพื้นที่โล่งเพาะปลูกได้ ก็จะลงข้าวพื้นเมืองแบบขุดหลุมจากนั้นก็หยอดพันธุ์ข้าวลงไปแล้ว
กลบ ตอนนั้นผลผลิตที่ได้พอกินบางครั้งก็ไม่ได้ เพราะสัตว์ป่า เช่น หมูป่าชุกชุม เข้ามากวนมาก”

ในอดีตชาวบ้านจะสามารถจับจองที่ดินได้อย่างเสรี แต่ก็ไม่ได้จับจองไว้มากนัก ลุงมัน
เล่าว่า ตอนลุงเข้ามาจับจองที่ดินพื้นที่ตรงนั้นได้ถูกถางไว้แล้วประมาณ 10 ไร่ ที่ไม่ได้จับจองมาก
เพราะไม่รู้จะเอาไว้ทำไม แค่พอทำกินก็พอแล้ว บางคนบอกว่า ดูเหมือนที่ดินจะมีมากไม่รู้จัก
หมด หลายคนพอลงพื้นที่เสร็จ ก็จับจองแล้วขายให้คนที่มาใหม่ในราคาถูก ส่วนตัวเองก็ถางพื้นที่
เอาใหม่ขยับไปเรื่อย ๆ แต่โดยทั่วไปแล้วมักจะค่อยทำไปเรื่อย ๆ ไม่คิดจะเอาไว้มากแค่พอกินพอใช้
เท่านั้น และชาวบ้านเองก็เบื่อกับหน้ากับหญ้าที่ขึ้นเร็วมาก ทำให้ชาวบ้านไม่อยากจะมียี่สิบดินเก็บไว้
ทีละมาก ๆ

การตั้งถิ่นฐาน

เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำไร่ ดังนั้น ลักษณะการตั้งบ้านเรือนมีสอง
ลักษณะ มีทั้งบ้านที่เป็นแบบกระจุกตัว และกระจัดกระจายอยู่ตามที่ดินทำกินของตน

ชุมชนหมู่บ้านตั้งอยู่ใกล้อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ พื้นที่บางส่วนจึงเป็นที่ราบลุ่ม ณ ที่แห่งนี้
มีพื้นที่ 109.15 ตารางกิโลเมตร หรือ 68,244.50 ไร่ หรือ 378 ตารางกิโลเมตร (รวมอุทยานแห่งชาติ
เขาใหญ่) ที่นี้มีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก พื้นที่ของหมู่บ้านทั้งหมดประมาณ
152,500 ไร่ ร้อยละของพื้นที่ ทั้งอำเภอ 13.37 พื้นที่สาธารณะ 109 ไร่ พื้นที่ทำสวน 24,529 ไร่
ร้อยละ 36.31 พื้นที่ทำไร่ 17,149 ไร่ ร้อยละ 35.06 ของพื้นที่

เนื่องจากทั่วทั้งหมู่บ้านทำการเกษตร ดังนั้นเมื่อชาวบ้านทำการเกษตรจะมองเห็น พืชผล
เป็นแนวเรียงยาวและส่วนพื้นที่ ที่ชาวบ้านยังไม่ได้ลงมือทำไร่จะเป็นทุ่งราบโล่ง พืชจะมีต้นไม้ใหญ่
ให้พักอาศัยหลบแดดได้ สภาพถนนจะถูกลาดยางทอดตัวเป็นแนวยาวเข้าสู่หมู่บ้าน โดยบ้านเรือน
จะสร้างรวมกันอยู่เป็นกลุ่ม ประมาณ 30 หลังคาเรือน รวมทั้งร้านค้าขายของชำ ร้านขายกับข้าวหรือ
อาหาร ซึ่งตั้งเรียงรายอยู่ตามถนน ผู้ที่ผ่านไปผ่านมาจะเห็นป้ายโฆษณา สถานที่พักอาศัย เช่น
รีสอร์ท หรือบังกะโล มีป้ายบอกทางเป็นระยะๆ รวมไปถึงป้ายบอกสถานที่ตั้งโรงเรียน วัด สถานที่

ราชการต่าง ๆ ด้วย เลี้ยวลงมาจะพบวัดและโรงเรียนประจำหมู่บ้าน ซึ่งโรงเรียนกับวัดนั้น จะตั้งอยู่ใกล้กันมีช่วงห่างทั้งระยะประมาณไม่เกิน 150 เมตร

อาณาเขตของชุมชนบ้านกลางนี้จะเชื่อมต่อกับหมู่บ้านอาณาเขตทิศเหนือ เช่น ตำบลหนองน้ำและตำบลขงพระ ส่วนทางทิศตะวันออกจะติดกับตำบลโป่งตาลอง อำเภอปากช่อง ด้านทางทิศใต้เชื่อมติดกับอำเภอนาดี จังหวัดปราจีนบุรี และอำเภอเมือง จังหวัดนครนายก โดยบริเวณอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่นั้น ทางทิศตะวันตกจะติดกับดงพญาเย็น อำเภอปากช่องอีกด้วย

ลักษณะสภาพดินในชุมชนนี้เหมาะแก่การเพาะปลูก แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับน้ำเป็นสำคัญ ถ้าได้รับน้ำ อุดมสมบูรณ์ ที่ดินนั้นจะได้ผลผลิตดี ชุมชนนี้เป็นชุมชนที่มีสภาพดินที่ค่อนข้างดี เพาะปลูกพืชไร่ได้ดีหลายชนิด เช่น มะม่วง ข้าวโพด มันสำปะหลัง ฝรั่ง มะขาม และน้อยหน่า

สภาพทางเศรษฐกิจ การประกอบอาชีพ จากสภาพภูมิประเทศติดอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่มีดินอุดมสมบูรณ์ และมีสภาพอากาศดี ทำให้ชุมชนนี้ มีลักษณะเป็นเมืองท่องเที่ยวตากอากาศ มีโรงแรม มีบ้านพักตากอากาศ และสนามกอล์ฟ ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่มีฐานะดี รายได้เฉลี่ยต่อคน ต่อปี ประมาณ 25,000 บาท โดยส่วนหนึ่งประกอบอาชีพ ทำสวนผลไม้ ทำไร่ข้าวโพด อีกส่วนหนึ่งก็คือภาคธุรกิจท่องเที่ยว

อาชีพ

ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ทำไร่คิดเป็นประมาณร้อยละ 70 รับจ้างทางภาคเกษตรกรรม ประมาณร้อยละ 20 ค้าขาย ประมาณร้อยละ 5 รับราชการประมาณร้อยละ 3 และอื่น ๆ ประมาณร้อยละ 2 ของทั้งหมด อาชีพทำไร่ทำนั้น พืชที่ปลูกจะมีทั้งพืชเศรษฐกิจและไม่ใช่พืชทางเศรษฐกิจ พืชไร่ที่ปลูกทั่วไปได้แก่ ข้าวโพด มันสำปะหลัง มะม่วง น้อยหน่า มะขาม ขนุน พริก มะเขือ ฯลฯ โดยปลูกพืชหมุนเวียนกันไปตามฤดูกาล นอกจากการปลูกพืชล้มลุกแล้ว บางครอบครัวยังเลี้ยงสัตว์ควบคู่กันไปอีกด้วย เช่น วัวเนื้อ และวัวนม ส่วนสุกร จะเลี้ยงไว้ขาย เป็ดและไก่เอง จะมีทั้งเลี้ยงไว้เพื่อบริโภค และเลี้ยงไว้เพื่อขายเป็นครั้งคราว หากมีเทศกาล ตรุษ,สารท และงานบุญต่าง ๆ

อาชีพรับจ้าง

อาชีพรับจ้าง แยกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ รับจ้างในภาคเกษตรกรรม และรับจ้างนอกภาคเกษตรกรรม

ชาวบ้านที่ไม่มีที่ดินทำกินในหมู่บ้าน ส่วนมากจะประกอบอาชีพรับจ้างเป็นแรงงานนอกภาคเกษตรกรรมแต่มีชาวบ้านที่ไม่มีที่ดินทำกินบางรายรับจ้างในภาคการเกษตรกรรม และนอกภาคการเกษตร ในขณะที่เดียวกันเกษตรกรที่มีที่ดินทำมาหากินบางรายก็ออกหางานรับจ้าง เมื่อหมดฤดูทำการเกษตร หรือก่อนเริ่มการเพาะปลูกในฤดูกาลถัดไป ซึ่งมีทั้งรับจ้างในหมู่บ้าน หมู่บ้านข้างเคียง บางรายก็ออกไปรับจ้างถึงต่างจังหวัด หรือแม้กระทั่งกรุงเทพฯ เอง

ในปัจจุบัน ชาวบ้านที่ประกอบอาชีพทำไร่ กำลังประสบกับภาวะขาดแคลนแรงงานในภาคการเกษตร ทั้งนี้เนื่องจากถ้าเปรียบเทียบกับแล้ว แรงงานในภาคการเกษตรกำลังลดลงเรื่อย ๆ ขณะที่แรงงานนอกภาคการเกษตรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เกษตรกรต่างพากันละทิ้งการทำไร่ และเข้าสู่ตลาดแรงงานที่รองรับ โดยแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นรีสอร์ท สนามกอล์ฟ ทั้งนี้เพราะนายจ้างหรือเจ้าของกิจการเหล่านี้ สามารถตอบแทนค่าแรงในอัตราที่สูงกว่านายจ้างที่เป็นเกษตรกร

อาชีพค้าขาย ชาวบ้านที่ประกอบอาชีพค้าขาย โดยเปิดร้านเป็นหลักแหล่งมีจำนวนร้อยละ 5 โดยส่วนมากจะได้แก่ร้านขายของชำทั่วไป ร้านขายอาหารสด และร้านขายอาหารตามสั่ง ร้านขายก๋วยเตี๋ยว

ลักษณะภูมิประเทศ พื้นที่โดยส่วนใหญ่ มีสภาพเป็นภูเขาเล็กใหญ่สลับกันที่เนินและพื้นที่ราบมีลำตะคองเป็นสายน้ำไหลจากน้ำตกเหวสุวัตในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ผ่านตำบลบ้านกลางและตำบลอื่นๆ ลงสู่อ่างเก็บน้ำลำตะคอง และด้วยเหตุที่พื้นที่อยู่ติดกับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ทำให้มีอากาศเย็นสบายเกือบตลอดปี รวมทั้งมีฝนตกชุกอุดมสมบูรณ์มีธารน้ำผุดจากใต้ดิน และมีถ้ำเป็นจำนวนมากอุณหภูมิลดต่ำสุดประมาณ 8 องศาเซลเซียส สูงสุดประมาณ 30 องศาเซลเซียส

ศาสนา ความเชื่อ

ชาวบ้านชุมชนนี้ทุกคน นับถือศาสนาพุทธ มีการปฏิบัติศาสนกิจ และมีเทศกาลวันสำคัญทางศาสนาต่าง ๆ เช่นคนไทยพุทธทั่วไป วันพระก็จะไปทำบุญที่วัดและมีการจำศีลด้วย ส่วนใหญ่จะเป็นคนสูงอายุมากกว่าคนหนุ่มสาวโดยเฉพาะ ชาวบ้านมักพร้อมใจกันในการทำบุญหรือกิจการ

ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวัดเสมอ วัดประจำชุมชน คือวัดบ้านกลาง ได้สร้างขึ้นมาประมาณ 100 ปีเศษ ได้ตั้งขึ้นพร้อมการตั้งชุมชน วัดได้สร้างขึ้นโดยอาศัยชาวบ้านที่มาร่วมกันกับพระภิกษุ สามเณร วัดประกอบไปด้วย ศาลาการเปรียญ เพื่อใช้เป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา และมีกุฏิสำหรับพระสงฆ์ โบสถ์สำหรับประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เช่นงานบวช และมีเมรุ สำหรับเผาศพ ภายในวัดคร่อมไปด้วยต้นไม้ภูมิประเทศที่ตั้งวัดและหมู่บ้านอยู่ใกล้กับน้ำพุธรรมชาติ มีคลองน้ำไหลผ่านด้านทิศใต้ติดกับเขตวัดและหมู่บ้านโดยตลอด ทางด้านทิศตะวันตกของหมู่บ้านใกล้กับน้ำพุ เป็นเส้นทางของช้างซึ่งจะลงคลองน้ำ และขึ้นไปเชื่อมโรงขึ้นตุ่หลังเขาใหญ่ได้โดยตลอด จนกลายเป็นเส้นทางลัดดังจะเห็นได้ในปัจจุบัน ผู้ใหญ่บ้านบ้านกลางได้ให้ข้อมูลมีรายละเอียดว่า ก่อน พ.ศ. 2511 วัดได้สร้างขึ้นเป็นที่อาศัยของพระภิกษุสามเณร เพียงหลังเล็ก ๆ 1 หลังเท่านั้น และมีศาลาซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยเรียนหนังสือของเด็กชาวบ้าน เรียกว่าโรงเรียนบ้านกลางเพียงหนึ่ง หลังเล็ก ๆ เท่านั้น ยังไม่ทราบชื่อเจ้าอาวาสแต่ละสมัยให้แน่ชัด แต่ทราบว่า มีพระจำพรรษาอยู่ไม่เคยมามากบ้างน้อยบ้าง ได้มีพระครูได้ย้ายมาจากกรุงเทพมหานคร เป็นรักษาการแทนได้รับการแต่งตั้งพระสมณะศักดิ์ดำรงตำแหน่งในเวลาต่อมาท่านจึงได้ตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาส และเจ้าคณะตำบลงานพัฒนาของท่านพระครู ท่านได้สร้างความเจริญให้กับท้องถิ่นเป็นอย่างมาก เป็นการพัฒนาทั้งในด้านวัตถุและบุคคลควบคู่กันไป ทั้งฝ่ายพุทธอาณาจักร และราชอาณาจักร โดยร่วมกับนายอำเภอปากช่อง ศึกษาธิการ อำเภอปากช่อง และประชาชนตำบล โดยการนำของพ่อกำนัน (ปัจจุบันเกษียณอายุรับพระราชทานแหงนทองคำ) ได้ร่วมกันพัฒนาสำนักสงฆ์วัดซึ่งกำลังทรุดโทรม ทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจ สำนักสงฆ์บ้านกลาง เดิมมีที่ดินเป็นของวัด 4 ไร่เศษ ได้จัดขยายที่ดินเพิ่มขึ้นอีก 28 ไร่ รวมเป็น 32 ไร่ โดยมีผู้ศรัทธาถวายบ้าง ทางวัดซื้อเองบ้างที่ดินทั้งหมดนี้ได้จัดออกหลักฐานแสดงกรรมสิทธิ์ครอบครอง เป็นจำนวน 32 ไร่ 2 งาน ต่อมาประมาณปี พ.ศ. 2512 ได้สร้างถาวรวัตถุ ดังนี้ สร้างโรงเรียนประชาบาลแบบ จำนวน 1 หลังไว้ในบริเวณวัด จำนวน 7 ห้องเรียน กว้าง 9.00 เมตร ยาว 63.00 เมตร ใช้ไม้ตะเคียนทองทั้งสิ้น และสร้างกุฏิ 9 หลัง กว้าง 11.00 เมตร ยาว 15.00 เมตร และได้สร้างกุฏิสงฆ์ เพิ่มอีก 7 หลัง ขนาดกว้าง 3.00 เมตร ยาว 5.00 เมตร และสร้างศาลาการเปรียญ 2 หลังคู่ (ปัจจุบันศาลาสวดศพ) กว้าง 16.00 เมตร ยาว 21.00 เมตร ใช้ไม้เนื้อแข็ง และสร้างศาลาสี่มุข กว้าง 7 เมตร ยาว 7 เมตร ปัจจุบันชำรุดแล้ว ต่อมาประมาณปี พ.ศ. 2512 ท่านได้สร้างพระอุโบสถ 1 หลัง กว้าง 10.00 เมตร ยาว 26.00 เมตร ลักษณะแบบของกรมศิลปากร ประเภท ก. สร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งหลัง หลังคามุงกระเบื้องเคลือบ มีช่อฟ้าใบระกา หน้าบรรณ คันทวย ชุ่มประดู หน้าต่าง ลงลัก ปิดทอง ติดกระจก ต่อมาประมาณปี พ.ศ. 2513 สร้างพระประธานประดิษฐานในอุโบสถ ปางปฐมเทศนา (แบบคันธารราฐ) ขนาดหน้าตัก 9 ศอก สร้างด้วยโลหะ พร้อมด้วยพระปัญจวัคคี ทั้ง 5 ต่อมาเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2514 ได้สร้างรั้วกำแพงบริเวณวัดใช้ไม้เนื้อแข็งทั้งสิ้น สูง 1.36 เมตร ยาว 48.00 เมตร และท่านยังพัฒนาชุมชนโดยการติดต่อนายอำเภอปากช่อง ขอรถแทรกเตอร์และเงินงบประมาณบำรุงท้องที่สร้าง

ถนนจากทางแยกถนนธนรัชนี กม.15 แยกเข้าหมู่บ้านท่าช้างเป็นระยะทาง 2,500.00 เมตร เพื่อพัฒนาหมู่บ้านให้เจริญ ต่อมาท่านได้สร้างกุฏิเมื่อประมาณพ.ศ. 2516 สร้างกุฏิ "อยู่วิจิตร" ขนาดยาว 15.00 เมตร กว้าง 14.00 เมตร เสาทคอนกรีต พื้นไม้เนื้อแข็งทั้งสิ้น พ.ศ. 2518 ได้สร้างกุฏิเป็นห้องสมุด "โกวิทกุลานุชิต" ขนาดกว้าง 16.00 เมตร ยาว 18.00 เมตร เสาคอนกรีตสูง พื้นไม้เนื้อแข็งทั้งสิ้น ต่อมาได้สร้างกุฏิ "ชูเดช" ซึ่งอยู่ในแถวเดียวกัน ไปเพิ่มขึ้นอีก 2 หลัง ขนาดยาว 18.00 เมตร กว้าง 13 เมตร เสาคอนกรีตสูงสร้างด้วยไม้เนื้อแข็งทั้งหลัง เงินค่าก่อสร้าง 325,000 บาท ระหว่างกุฏิ อยู่วิจิตร-หอสมกุลานุชิต-กุฏิชูเดช เดิมได้สร้างเป็นสะพานไม้ ทอดเชื่อมโยงถึงกัน เนื่องจากกุฏิอยู่ในที่ลุ่มต่ำ บางปีมีน้ำท่วมถึง เมื่อประมาณปี 2523 ได้สร้างสะพานแบบ ค.ส.ล.ขนาดกว้าง 3.5 เมตร ยาว 35.00 เมตร ทอดจากฝั่งไปหากุฏิดังกล่าว พ.ศ.2524 ท่านได้สร้างศาลาการเปรียญ ลักษณะเป็นอาคาร 2 ชั้น คอนกรีตทั้งหลังยื่นมุขออกด้านข้าง มีชานบันไดขึ้นออกมาชั้นล่างได้ 2 ด้าน ขนาดกว้าง 18 x 40 เมตร ต่อมาประมาณพ.ศ. 2527 ท่านพระครูได้ออกจากวัด และลาสิกขาบท ในเวลาต่อมา ได้มีพระครูเสรี เป็นรักษาการณแทนเจ้าอาวาส และผลงานที่ได้สร้างได้ถมดินรอบกำแพงพระอุโบสถ 1 ด้าน และเดินสายไฟในศาลา และพัฒนาถนนเข้าวัดตลอดจนลงสีพระอุโบสถ ต่อมาในปี พ.ศ. 2531 พระเสรีลาสิกขา และได้มีพระมารักษาการณแทนเจ้าอาวาส พระกันทม เป็นรักษาการณเจ้าอาวาสได้สร้างเมรุขนาดกว้าง 6 เมตร ยาว 12 เมตร เตาเผาพื้นบันไดด้วยหินอ่อน แล้วเสร็จภายใน 1 ปี ค่าถมดิน อัดดินในเนื้อที่ประมาณ 1 ไร่ และได้สร้างต่อเติม และลงสีซุ้มประตูเข้าวัดทั้ง 2 ซุ้ม แล้วจึงสร้างโรงครัว เก็บต่อมาเมื่อปี 2532 ได้มีพระได้รับการแต่งตั้งรักษาการณ เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2532 ปัจจุบันมีพระสงฆ์จำนวน 12 รูป และเณร 2 รูป

ศาลประจำชุมชน

ในการนับถือศาลเจ้าพ่อเจ้าแม่ของชาวบ้านเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่พึ่งทางใจ เช่น โรคภัยไข้เจ็บ ชาวบ้านจะมาบนบานยังศาลเจ้าพ่อ ศาลเจ้าแม่ ให้ช่วยคุ้มครอง ให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ และพ้นจากภัยทั้งหลาย ชาวบ้านจะนำไก่ สุรา และหัวหมู ไปถวาย การนับถือศาลเจ้าในชุมชนที่สำคัญได้แก่ศาลเจ้าพ่อเขาใหญ่หรือปลัดจ่าง ตั้งอยู่ทางขึ้นอุทยานเขาใหญ่ และศาลเจ้าพ่ออรุณทองศาลเจ้าพ่อพระกาฬ ซึ่งชาวบ้านจะให้ความเคารพเป็นอย่างมาก ชาวบ้านมักจะไปไหว้สักการะบูชา โดยชาวบ้านจะนำพวงมาลัยมาถวายกับเจ้าพ่อ และชาวบ้านจะมีการทรงเจ้าทุกปี ในเดือน 6 ขึ้น 6 ค่ำ จะมีการเลี้ยงเจ้าพ่อ เวลาเช้าจะทำบุญกลางบ้านเพื่อเอาโชคเอาชัย โดยการนำเครื่องถวายเจ้าพ่อมีหัวหมู ไก่ สุรา และนำหัวหมู และไก่ สุรา ใส่กระทงอย่างละน้อย แล้วจึงนำตุ๊กตาใส่ ในกระทงจะทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีข้าวดำ ข้าวแดงใส่ในกระทง แล้วนำไปตั้งริมทางสามแยก การประทับทรงคนทรงต้องทรงเครื่อง โดยใส่เสื้อขาว และใส่ผ้าขาวม้าคาดพุง โดยคนทรงเป็นชายอายุประมาณ

75 ปี ชาวบ้านจะหาคนทรงเมื่อได้รับความเดือนร้อน เช่น วั วัว ควาย หรือชาวบ้านมีโรคภัยโดยชาวบ้านเชื่อว่าถูกผีทำอันตราย

โรงเรียนบ้านกลาง

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ตั้งหมู่ที่ 16 บ้านเหนือ ตำบลบ้านกลาง อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา เนื้อที่ 33 ไร่ 2 งาน 55 ตารางวา การจัดระบบการศึกษาระดับอนุบาล (อนุบาล 4 - 5 ขวบ) ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา (ม.1 - ม.3)

ประวัติความเป็นมา

โรงเรียนบ้านกลาง เริ่มก่อตั้งแต่วันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2482 มีชื่อเดิมว่า โรงเรียนประชาบาลบ้านกลาง 2 เปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4 โดยมีนายลพ มาลาศรี ศึกษาธิการอำเภอสีคิ้ว เป็นประธานในพิธีเปิด โดยใช้สถานที่เรียนที่ศาลาวัดบ้านกลาง ต่อมาทางราชการได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น โรงเรียนวัดบ้านกลาง ปี พ.ศ. 2512 พระครูสิริ เจ้าอาวาสวัดบ้านกลาง เจ้าคณะตำบล ได้นำขอมอุปฐาก คือ นางทอง มาสร้างอาคารเรียน แบบ 005 ให้ 1 หลัง ขนาด 4 ห้องเรียน ซึ่งยังไม่เต็มแปลน โดยสร้างในสถานที่ของวัดบ้านกลางได้อุทิศวัสดุเครื่องใช้สำหรับโรงเรียนอีกจำนวนหนึ่ง ได้ทำพิธีมอบอาคารเรียนให้แก่ทางราชการ เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2512 และเปิดเป็นสถานที่เรียนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนา พ.ศ. 2514 เปิดทำการสอนชั้นประถมปลาย คือชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และในปีการศึกษา ต่อมาก็เปิดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 7 ตามลำดับ พ.ศ. 2518 ทางอำเภอได้รับงบประมาณที่ทางจังหวัดจัดสรรให้ทางโรงเรียน เป็นเงินหนึ่งแสนบาท โดยมอบหมายให้พระครูสิริ เป็นผู้ดำเนินการควบคุมต่อเติมอาคารเรียน แต่เนื่องจากอาคารได้ก่อสร้างเต็มรูปแบบแล้ว คณะกรรมการดำเนินงาน โดยมีพระครูสิริเป็นประธานได้ประชุมลงมติให้แยกสร้างใหม่ โดยทางวัดและประชาชนต้องช่วยกันหาเงินเพิ่มเติม จึงก่อสร้างได้สำเร็จ โดยใช้งบประมาณ ของทางราชการกับประชาชน โดยไม่ต้องเสียค่าแรงงานได้อาคารแบบ ป.1 ฉ ใต้ถุนสูงขนาด 2 ห้องเรียนเพิ่มมุขกลางอีก 1 ห้อง สร้างอยู่ในเนื้อที่ของวัด พ.ศ. 2519 ได้รับแบบงบบเงินผันของสภาตำบลบ้านกลาง สร้างโรงอาหารแบบธรรมดา พ.ศ. 2521 ได้ยุบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ. 2523 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารแบบ ป.1 ฉ ใต้ถุนสูง ขนาด 4 ห้องเรียน สร้างในเนื้อที่ของโรงเรียน และนักเรียนส่วนหนึ่งได้ย้ายมาเรียน ทำให้โรงเรียนมีสภาพแบ่งออกเป็น 2 ฝั่ง โดยมีถนนสาธารณะกั้น ต่อมา เมื่อ พ.ศ. 2524 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์แบบ สปช.

และได้รับการอนุมัติให้รื้อย้ายโรงอาหารแบบธรรมดา เนื่องจากชำรุดมาสร้างใหม่ในที่โรงเรียน ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ. 2528 สร้างสนามบาสเก็ตบอลโดยการอนุเคราะห์ของ ศปศ. 24 ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ. 2530 ได้รับการอนุเคราะห์ก่อสร้างซุ้มประตูโรงเรียนจาก ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ. 2532 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์แบบ 205/26 ต่อมาประมาณปี พ.ศ. 2533 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเรียนแบบ 105/29 ขนาด 2 ชั้น 12 ห้องเรียน ต่อมาเมื่อ พ.ศ. 2534 ได้รับงบประมาณสร้างห้องน้ำแบบ สปช.601/26 และได้รับอนุมัติให้เปิดสอนชั้นศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา และในปีต่อมาก็เปิดชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ตามลำดับ จัดสร้างค่ายลูกเสือเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต เมื่อประมาณ พ.ศ. 2537 จัดสร้างรั้วหน้าบริเวณโรงเรียน และรั้วลวดหนามรอบบริเวณโรงเรียน ปัจจุบันมีเด็กนักเรียนทั้งหมด 545 คนเป็นนักเรียนชาย 299 คน และ นักเรียนหญิง 246 คน ระดับการศึกษามีตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 (เอกสาร ประวัติโรงเรียน)

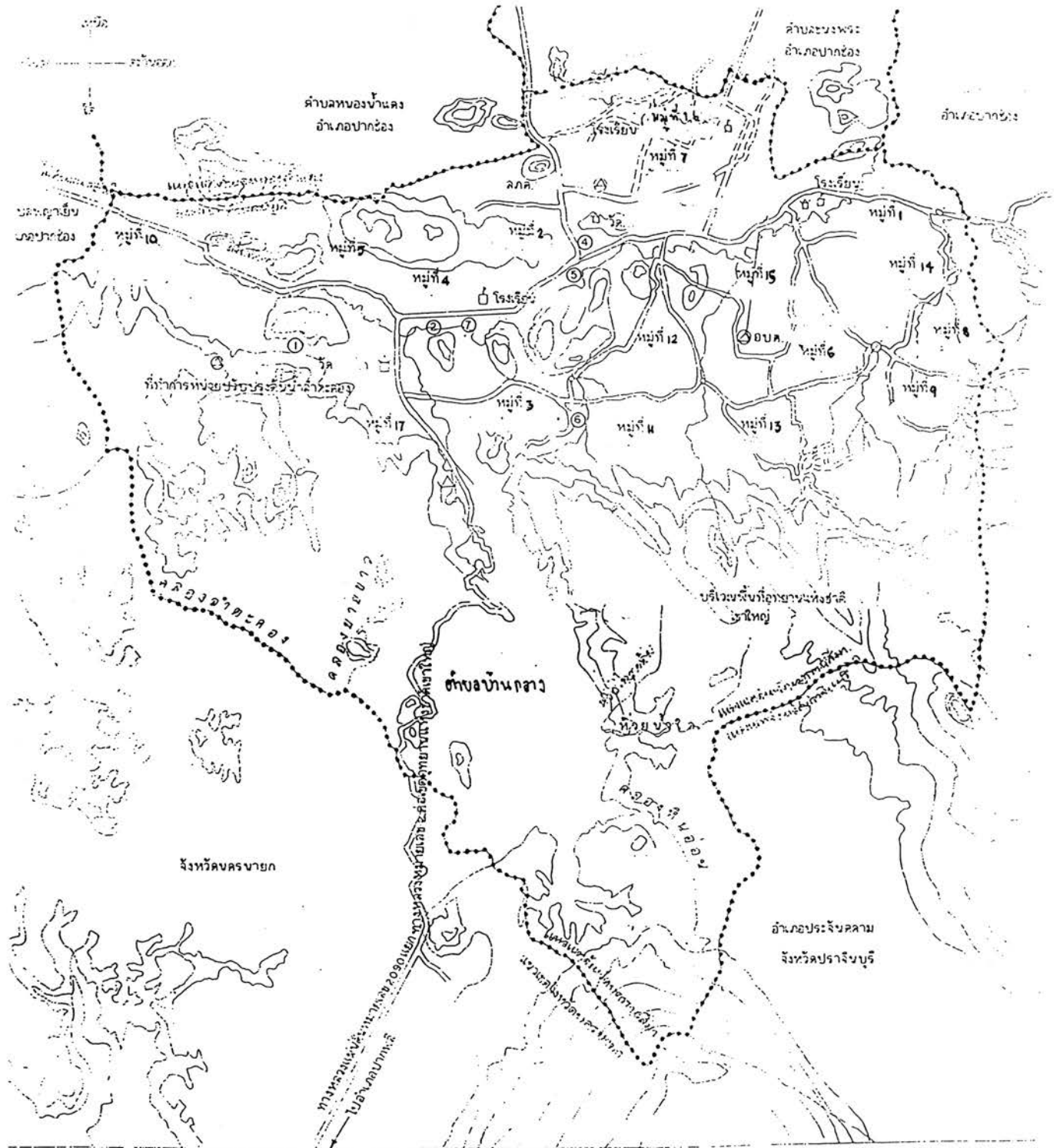
สถานีนอนามัย

ปัจจุบันมี 2 แห่ง แห่งแรกตั้งที่บ้านกลาง ชื่อ สถานีนอนามัยบ้านกลาง ส่วนแห่งที่ 2 ชื่อสถานีนอนามัยบ้านเหนือ สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2514 โดยสร้างตัวอาคารสถานีนอนามัยบ้านพักเจ้าหน้าที่ จำนวน 2 หลัง และครุภัณฑ์ สำนัก บางส่วนให้แก่สถานีนอนามัยสร้างเสร็จเมื่อปี พ.ศ. 2515 และเริ่มเปิดดำเนินการให้บริการแก่ประชาชน เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2525 และเปิดให้บริการมาเป็นเวลา 25 ปี และได้รับการก่อสร้างสถานีนอนามัยทดแทนแบบเลขที่ 8170/36 เมื่อปี พ.ศ. 2539 สร้างเสร็จเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2539 และได้เริ่มเปิดดำเนินการให้บริการแก่ประชาชน ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2540 ปัจจุบัน นางเสรี ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสถานีนอนามัย

สถานีนอนามัยบ้านเหนือ สร้างขึ้นเมื่อ วันที่ 3 ธันวาคม พ.ศ. 2532 เนื้อที่ 3 งาน 60 ตารางวา บริจาคโดย อดีต ส.ส. จังหวัดนครราชสีมา ปัจจุบัน นายมิตร ได้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสถานีนอนามัย

รูปที่ 3 อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

แผนที่ปัจจุบัน แผนที่โครงการพัฒนา

① ที่ค้างคาว หมู่ 5 ② ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว หมู่ 5 ③ ถ้ำน้ำมุด หมู่ 14 ④ ศูนย์ศึกษาวิจัยและพิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์ สม. 15 ⑤ น้ำพุธรรมชาติ ⑥ บ้านชุมชน หมู่ 14, 3 ⑦ ที่ทำการ อบต.ห้วยใหญ่	----- เขตองค์กรบริหารส่วนตำบล เขตตำบล ----- เขตจังหวัด ===== ถนนคอนกรีต ถนนลาดยาง	===== ถนนลูกรัง พื้นดินขี้เถ้า ~~~~~ แม่น้ำ คลอง ห้วย ~~~~~ เล็งชี้ขี้ความสูง ⊙ ลานที่ราชการ	□ โรงเรียน วิทยาลัย ⊕ วัด ศาลาการ ⊗ ท่อลอด

องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง

องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง แบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น 17 หมู่บ้าน มีพื้นที่อยู่ในเขต องค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 1 การแบ่งประชากรองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง

ชื่อบ้าน	หมู่ที่	ครัวเรือน	ประชากร		
			ชาย (คน)	หญิง (คน)	รวม
บ้านกลาง	1	178	267	234	501
บ้านกุดคา	2	73	97	86	183
บ้านจำปา	3	175	195	198	393
บ้านหนองน้ำ	4	162	272	320	597
บ้านเหนือ	5	185	333	377	710
บ้านป่าเรียง	6	179	239	235	484
บ้านป่าเขาใหญ่	7	311	134	144	297
บ้านใต้	8	284	251	254	505
บ้านกลาง	9	118	118	121	239
บ้านท่าเรือ	10	151	151	144	295
บ้านโคกกุด	11	70	76	78	154
บ้านน้ำใส	12	132	333	327	660
บ้านโพนมะขาม	13	63	109	120	229
บ้านวังมุก	14	135	262	289	551
บ้านศิลา	15	157	232	235	467
บ้านหนองจำ	16	275	352	358	710
บ้านสูงเนิน	17	74	211	218	429
รวม	17	2,722	3,632	3,738	7,404

ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2543